

I LILLEPUTTARNAS LAND

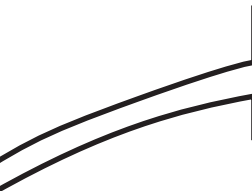

YUMI & TOMU • GUSTAF LORD

MARIA FRENSBORG

**BONNIER
CARLSEN**

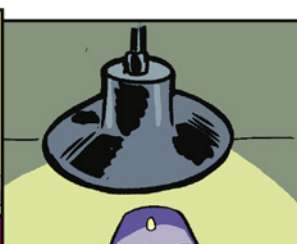

HEJSAN, TITTA HIT!

Rackarns fint att just du öppnar den här boken, för Yumi och jag har just fått ett stort problem. Eller, egentligen är det ett *litet* problem, som samtidigt är superstort. Låter det konstigt? Du fattar snart, jag lovar. Och jag tror att vi behöver din hjälp!

Allt började hemma i Pandaihuset. Jag laddade för ett av mina bästa pranks, medan Yumi höll på med ett experiment.

Och det som hände sedan blev början på ett av våra märkligaste äventyr ...

KAPITEL 1

FÖRMINSKADE

Det är lördagsmorgon i Pandaihuset. Tomu har redan dragit igång dagens första hyss. Nu ligger han och vrider sig av skratt på golvet.

”Tomu ...”, säger Yumi och reser sig från stolen. ”Du gjorde just världens töntigaste prank!”

Tomu ligger kvar och skrattar så mycket att han inte kan röra sig.

”Kan du inte bättre?” fortsätter Yumi.

”Fast pruttkudden är en äkta klassiker”, säger Tomu när han äntligen får luft. ”Den är historisk! Heliogabalus använde pruttkuddar redan för tvåtusen år sedan.”

”Helio ... *vad då?*”

”Helio-*ga-ba-lus*”, upprepar Tomu långsamt.

”Det var en romersk kejsare. Han föddes också med perfekt humor. Precis som jag!”

”Pöh!” stönar Yumi.

Hon böjer sig över skrivbordet igen. Hela bordsytan är full av barr. Det är Yumis senaste experiment – ett myrsamhälle. Yumi sätter sig till rätta och studerar den lilla världen noga. För att kunna se ordentligt lutar hon huvudet alldeles nära stacken.

”Ja, men hejsan därnere. Hur mår ni idag?

Jaså? Ja, det var fint att höra! Jag mår
också bra! Behöver ni mer barr?

Inte nu, nähä. Kanske lite senare?”

Tomu står bredvid och fnissar.

”Snackar du med myrorna?”

”Stör inte”, säger Yumi
och knuffar undan Tomu.

”Vi bygger faktiskt norra
jordklotets största
myrstack här!”

"Myrstackare ... Ja, det är verkligen synd om de små krypen", flinar Tomu.

Han lutar sig över bordet och krafsar nyfiket med pekfingret bland barren.

"Så små och så söta-aa-aaaaj!"

Plötsligt dansar Tomu en märklig vals över golvet. Han skakar handen i luften, trippar på stället och ylar mot taket.

Nu är det Yumis tur att skratta.

"Det är ju bara en pytteliten stackmyra, Tomu. De bits inte ens hårt."

Tomu stannar upp och håller sitt finger framför Yumis ansikte.

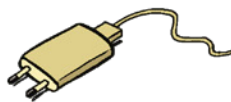
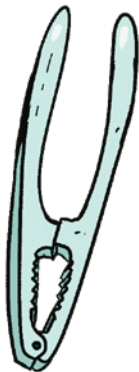
"Inte hårt? Den tog en jättetugga. Titta!"

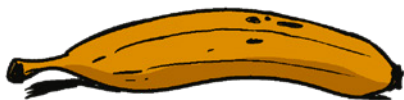
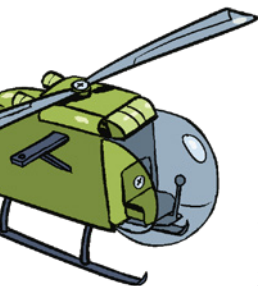
Yumi granskar Tomus finger noga.

"Jag ser inget alls."

"Ett jättejättejättestort bett!" grimaserar Tomu och darrar på handen.

Yumi skrattar till igen.

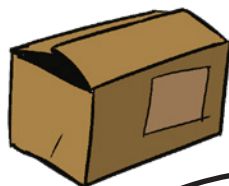

”Ja, men hämta förstöringsglaset,
då. Det ligger nog någonstans här i
röran.”

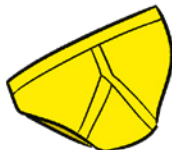
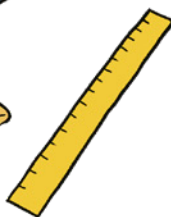

Tomu letar och letar, men hittar
det inte.

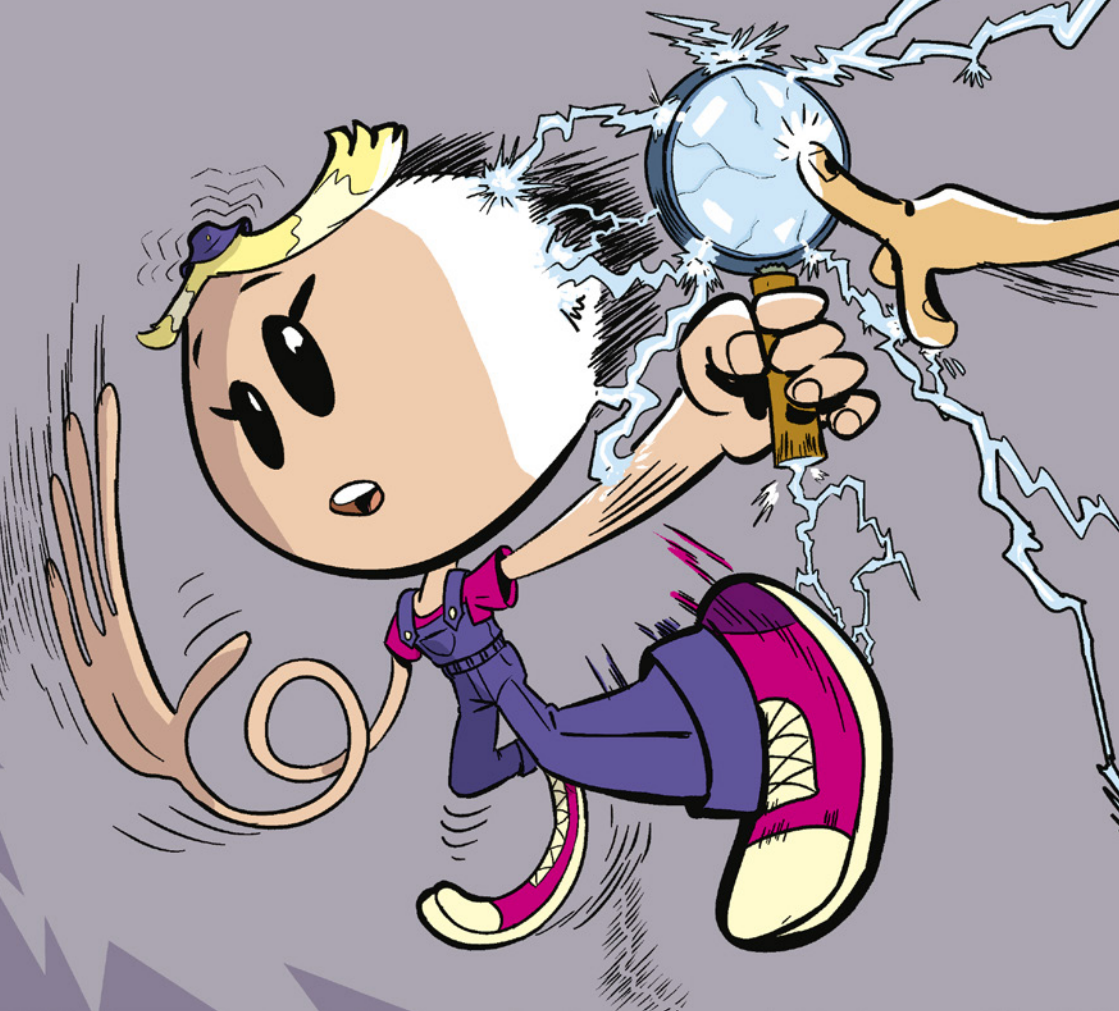
BOKSNOKEN?

Ja, jag menar dig, du som sitter och
läser! Kan du hjälpa mig att hitta
förstöringsglaset? Det ska finnas
någonstans här.
Tack, kompis!

”Toppen, där är det ju”, säger Yumi. Försiktigt håller hon förstöringsglaset över Tomus finger.

Då blixtrar det plötsligt till. En vass laserstråle skjuter ut från glasets båda sidor och det är som om hela rummet börjar snurra. Det skarpa skenet suger åt sig både Yumi och Tomu.

Med armarna före virvlar de mot glaset och försvinner.